

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ TRIBUNÁLU (osmého senátu)

29. března 2012*

„Žaloba na neplatnost — Státní podpory — Režim podpor umožňující daňové odpisy finančního goodwillu vzniklého nabytím podílu v zahraničních podnicích — Rozhodnutí, kterým se prohlašuje režim podpor za neslučitelný se společným trhem a kterým se nenařizuje navrácení podpor — Sdružení — Nedostatek osobního dotčení — Nepřípustnost“

Ve věci T-236/10,

Asociación Española de Banca, se sídlem v Madridu (Španělsko), zastoupená J. Buendía Sierrou, E. Abad Valdenebrem, M. Muñoz de Juan a R. Calvo Salinerem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené R. Lyalem a C. Urraca Caviedesem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení čl. 1 odst. 1 a podpůrně článku 4 rozhodnutí Komise 2011/5/ES ze dne 28. října 2009 o daňových odpisech finančního goodwillu vzniklého nabytím podílu v zahraničních podnicích C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) zavedených Španělskem (Úř. věst. 2011, L 7, s. 48),

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení L. Truchot (zpravodaj), předseda, M. E. Martins Ribeiro a A. Popescu, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává toto

Usnesení

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Několika písemnými otázkami položenými v letech 2005 a 2006 (E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 a P-5509/06) se poslanci Evropského parlamentu dotázali Komise Evropských společenství na kvalifikaci jako státní podpory ustanovení článku 12 odst. 5, které bylo do španělského zákona o dani z příjmu právnických osob vloženo zákonem Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social

* Jednací jazyk: španělština.

(zákon 24/2001 o přijetí daňových a správních opatření a opatření sociální povahy) ze dne 27. prosince 2001 (BOE č. 313 ze dne 31. prosince 2001, s. 50493) a převzat Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (královský legislativní dekret 4/2004, kterým se schvaluje kodifikované znění zákona o dani z příjmu právnických osob) ze dne 5. března 2004 (BOE č. 61 ze dne 11. března 2004, s. 10951) (dále jen „sporný režim“). Komise v podstatě odpověděla, že podle informací, které má k dispozici, nic nenasvědčuje tomu, že by sporný režim spadl do rozsahu působnosti pravidel týkajících se státních podpor.

- 2 Dopisy ze dne 15. ledna a 26. března 2007 požádala Komise španělské orgány o poskytnutí informací za účelem posouzení dosahu a účinků sporného režimu. Dopisy ze dne 16. února a 4. června 2007 Španělské království sdělilo Komisi požadované informace.
- 3 Faxem ze dne 28. srpna 2007 obdržela Komise stížnost soukromého subjektu, který tvrdil, že sporný režim představuje státní podporu, která je neslučitelná se společným trhem.
- 4 Rozhodnutím ze dne 10. října 2007 (shrnutí v Úř. věst. C 311, s. 21) zahájila Komise formální vyšetřovací řízení týkající se sporného režimu.
- 5 Dopisem ze dne 5. prosince 2007 obdržela Komise k tomuto rozhodnutí o zahájení formálního řízení připomínky Španělského království. Od 18. ledna do 16. června 2008 Komise rovněž obdržela připomínky třiceti dvou třetích zúčastněných stran, včetně připomínek žalobkyně Asociación Española de Banca. Dopisy ze dne 30. června 2008 a 22. dubna 2009 Španělské království předložilo své stanovisko k připomínkám třetích zúčastněných stran.
- 6 Ve dnech 18. února 2008, 12. května 2009 a 8. června 2009 se uskutečnily technické schůzky se španělskými orgány. Uskutečnily se rovněž další technické schůzky s některými z 32 třetích zúčastněných stran.
- 7 Dopisem ze dne 14. července 2008 a elektronickou zprávou ze dne 16. června 2009 předložilo Španělské království Komisi dodatečné informace.
- 8 Pokud jde o nabývání podílů uvnitř Evropské unie, Komise ukončila řízení rozhodnutím 2011/5/ES ze dne 28. října 2009 o daňových odpisech finančního goodwillu vzniklého nabytím podílu v zahraničních podnicích C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) zavedených Španělskem (Úř. věst. 2011, L 7, s. 48, dále jen „napadené rozhodnutí“).
- 9 Napadené rozhodnutí prohlašuje za neslučitelný se společným trhem sporný režim, který spočívá v daňovém zvýhodnění, které španělským společností umožňuje odepsat goodwill vzniklý nabytím podílu v zahraničních podnicích, pokud se použije na nabývání podílů ve společnostech usazených v Unii.
- 10 Článek 1 odst. 2 a 3 napadeného rozhodnutí však dovoluje, aby se sporný režim na základě zásady ochrany legitimního očekávání nadále uplatňoval na akvizice provedené před zveřejněním rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení vydaného dne 21. prosince 2007 v *Úředním věstníku Evropské unie*, jakož i na akvizice, jejichž provedení, jež podléhá schválení regulačním orgánem, jemuž byla tato transakce oznámena před tímto datem, bylo neodvolatelně sjednáno před 21. prosincem 2007.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 11 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 21. května 2010 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 12 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 30. září 2010 vznesla Komise námitku nepřipustnosti podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu.

- 13 Dne 16. listopadu 2010 předložila žalobkyně své vyjádření k námitce nepřípustnosti vznesené Komisí.
- 14 Žalobkyně v podstatě navrhuje, aby Tribunál:
- prohlásil žalobu za přípustnou;
 - zrušil čl. 1 odst. 1 napadeného rozhodnutí;
 - podpůrně zrušil článek 4 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž stanoví povinnost navrácení pro operace uskutečněné před uveřejněním napadeného rozhodnutí v Úředním věstníku;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 15 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- konstatoval, že žaloba je nepřipustná;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 16 Podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu, požaduje-li to některý účastník řízení, může Tribunál vydat rozhodnutí o námitce nepřípustnosti, aniž se zabývá věcí samou. V souladu s odstavcem 3 téhož článku se návrh projedná ústně, nerozhodne-li Tribunál jinak. V projednávaném případě pokládá Tribunál věc na základě písemností ve spise za dostatečně objasněnou, a proto není třeba zahájit ústní část řízení.
- 17 Komise tvrdí, že projednávaná žaloba je nepřípustná z důvodu, že žalobkyně neprokázala, že je aktivně legitimována k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí.
- 18 Podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU „[k]aždá fyzická nebo právnická osoba může za podmínek uvedených v prvním a druhém pododstavci podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny nebo které se jí bezprostředně a osobně dotýkají, jakož i proti právním aktům s obecnou působností [proti nařizovacím aktům], které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření“.
- 19 Je zapotřebí připomenout, že profesní sdružení pověřené obranou kolektivních zájmů svých členů, jakým je žalobkyně, může podat žalobu na neplatnost proti konečnému rozhodnutí Komise v oblasti státních podpor v zásadě pouze při splnění dvou předpokladů, a to zaprvé, jestliže podniky, které zastupuje nebo některé z nich, jsou individuálně aktivně legitimovány k podání žaloby, a zadruhé, pokud může uplatnit vlastní zájem, zvláště pak, pokud bylo aktem, jehož zrušení je požadováno, dotčeno její postavení vyjednaváče (rozsudek Soudního dvora ze dne 22. června 2006, *Belgie a Forum 187 v. Komise*, C-182/03 a C-217/03, Sb. rozh. s. II-5479, bod 56; rozsudky Tribunálu ze dne 12. prosince 1996, *AIUFASS a AKT v. Komise*, T-380/94, Sb. rozh. s. II-2169, bod 50, a ze dne 9. září 2009, *Diputación Foral de Álava a další v. Komise*, T-227/01 až T-229/01, T-265/01, T-266/01 a T-270/01, Sb. rozh. s. II-3029, bod 108).
- 20 Žalobkyně zakládá svou aktivní legitimaci k podání žaloby v první řadě na aktivní legitimaci svých členů.
- 21 Ačkoli žalobkyně ve vyjádření k námitce nepřípustnosti tvrdí, že „hájí zájmy všech svých členů bezprostředně a osobně dotčených napadeným rozhodnutím“, uvádí skutečnosti k prokázání aktivní legitimace pouze tří z nich, *Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA* (dále jen „*BBVA*“) a *Banco Santander, SA*, které obě podaly žalobu proti napadenému rozhodnutí (prvně zmíněná ve věci T-225/10, druhá pak ve věci T-227/1) a dále pak *Banco Popular Español, SA*, která žalobu proti napadenému rozhodnutí nepodala.

- 22 Pokud se jedná o BBVA a Banco Santander, Komise tvrdí, že žalobkyně nemůže jejich zájmy hájit, protože tyto své vlastní zájmy hájí v rámci řízení, jež proti napadenému rozhodnutí zahájily.
- 23 V tomto ohledu je zapotřebí připomenout, že prvním předpokladem přípustnosti žaloby podané sdružením zastupujícím své členy (viz bod 19 výše) je podle judikatury skutečnost, že sdružení podáním žaloby nahrazuje jednoho nebo vícero svých členů, které zastupuje, za předpokladu, že sami její členové mohli podat přípustnou žalobu (výše uvedený rozsudek AIUFASS a AKT v. Komise, bod 50, a usnesení Tribunálu ze dne 18. září 2006, Wirtschaftskammer Kärnten a best connect Ampere Strompool v. Komise, T-350/03, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 25).
- 24 Jak konstatoval Tribunál ve svém rozsudku ze dne 6. července 1995, AITEC a další v. Komise (T-447/93 až T-449/93, Sb. rozh. s. II-1971, bod 60), procesní výhody žaloby podané sdružením spočívají v možnosti vyhnout se podávání vysokého počtu různých žalob směřujících proti týmž rozhodnutím. Tento první předpoklad přípustnosti žaloby podané sdružením předpokládá, aby sdružení jednalo namísto svých členů. Z toho vyplývá, že sdružení jednající jako zástupce svých členů může podat žalobu na neplatnost rozhodnutí, jestliže tito sami žalobu nepodali, přestože tak učinit mohli.
- 25 Tribunál proto ve svém rozsudku ze dne 11. června 2009, Confservizi v. Komise (T-292/02, Sb. rozh. s. II-1659, bod 55), rozhodl, že žalující sdružení nezastupovalo zájmy těch svých členů, kteří podali vlastní žaloby ve věcech T-297/02, T-300/02, T-301/02, T-309/02 a T-189/03, když tito své vlastní zájmy hájili podáním uvedených žalob. V rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, nelze na základě skutečnosti, že se nejednalo o jediný důvod, jež vedl k prohlášení žaloby za nepřípustnou, dospět k závěru, že tento je chybný a v rozporu s judikaturou.
- 26 V tomto ohledu je zapotřebí připomenout, že rozsudky citované žalobkyní tomuto řešení stanovenému judikaturou neodporují. Je jimi rozhodováno o hromadných žalobách podaných jedním nebo několika sdruženími a jedním nebo několika z jejich členů. V případě hromadné žaloby pak platí, že jakmile je uznána aktivní legitimace jednoho z žalobců, není již v souladu s ustálenou judikaturou zapotřebí zkoumat ji u dalších žalobců (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. března 1993, CIRFS a další v. Komise, C-313/90, Sb. rozh. s. I-1125, bod 31). V rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, se pak většina rozsudků jí citovaných omezuje na pouhé prohlášení žaloby za přípustnou na základě aktivní legitimace jednoho nebo několika členů sdružení, aniž se zabývají aktivní legitimací tohoto sdružení (rozsudky Tribunálu ze dne 27. dubna 1995, AAC a další v. Komise, T-442/93, Sb. rozh. s. II-1329, bod 55; výše uvedený AITEC a další v. Komise, bod 82; ze dne 22. října 1996, Skibsværftsforeningen v. Komise, T-266/94, Sb. rozh. s. II-1399, bod 51, a ze dne 17. června 1999, ARAP a další v. Komise, T-82/96, Sb. rozh. s. II-1889, body 39 až 41).
- 27 Pouze rozsudek Tribunálu ze dne 4. března 2009, Associazione italiana del risparmio gestito a Fineco Asset Management v. Komise (T-445/05, Sb. rozh. s. II-289), výslovně řeší otázku přípustnosti žaloby podané sdružením poté, co rozhodl o přípustnosti žaloby podané jedním z jeho členů, aby tak dovodil přípustnost prvního z přípustnosti druhého (bod 56 rozsudku). Z toho však nelze vyvozovat obecné pravidlo o přípustnosti žalob podaných sdruženími, podle něhož by tato byla aktivně legitimována k podávání žalob na základě aktivní legitimace svých členů, ať už tito sami žalobu podali či nikoli. Ve věci, z níž vzešel tento rozsudek, člen žalujícího sdružení nepodal žalobu odlišnou, ale jednu jedinou společně se sdružením tak, aby byla zachována procesní výhoda uvedená v bodě 24 výše.
- 28 Pokud jde o rozsudek Tribunálu ze dne 21. května 2010, Francie a další v. Komise (T-425/04, T-444/04, T-450/04 a T-456/04, Sb. rozh. s. II-2099), taktéž citovaný žalobkyní, vzhledem k tomu, že v něm nebyla řešena otázka přípustnosti žaloby podané ve věci T-456/04 žalujícími sdružením, nelze ani na základě něho dovodit existenci takového pravidla. Je na místě také připomenout, že žaloba sdružení může být prohlášena za přípustnou, navzdory podání žalob jeho členy, z důvodu dotčení jeho vlastních zájmů (viz bod 19 výše). Obdobně v rozsudku Tribunálu ze dne 7. června 2006, UFEX a další v. Komise (T-613/97, Sb. rozh. s. II-1531), rovněž citovaném žalobkyní, jímž bylo rozhodnuto o žalobě podané sdružením a třemi jejími členy, chybí jakákoli úvaha týkající se přípustnosti žaloby.

- 29 Dále navzdory tomu, co tvrdí žalobkyně, takovéto řešení nezbavuje čl. 263 SFEU jeho užitečného účinku a neporušuje ani zásadu právní jistoty ani její právo na obhajobu. Přípustnost žalob sdružení samozřejmě v jeho důsledku závisí na nevyužití práva podat žalobu jinými subjekty, v tomto případě jejich členy. Takováto situace přesto nemůže být považována za zdroj právní nejistoty, jelikož lze od sdružení pověřeného obhajobou zájmů svých členů legitimně očekávat, že bude obeznámeno s žalobami svých členů a tito naopak s žalobami sdružení. Nepřípustnost žaloby sdružení z důvodu žalob podaných jeho členy navíc neohrožuje užitečný účinek čl. 263 SFEU a neporušuje jeho právo na obhajobu, tedy v podstatě jeho právo na účinnou soudní ochranu. Existují dvě možnosti. Buď žalující sdružení podá žalobu, aby hájilo zájmy svých členů, jež jsou aktivně legitimováni k podání žaloby, a za přípustnou bude prohlášena žaloba sdružení nebo jeho člena v závislosti na tom, zda tento podal vlastní žalobu, nebo sdružení podá žalobu za účelem hájení svých vlastních zájmů a tato pak bude moci být prohlášena za přípustnou navzdory skutečnosti, že jeho členové sami podali žaloby, jestliže existence takovéhoho zájmu bude prokázána (viz body 42 až 46 níže).
- 30 Z toho tedy vyplývá, že projednávaná žaloba nemůže být na základě zastupování BBVA a Banco Santander žalobkyní prohlášena za přípustnou, protože tito podali vlastní žaloby, aniž bylo dále zapotřebí rozhodovat o přípustnosti žalob podaných těmito dvěma společnostmi.
- 31 Pokud jde o Banco Popular Español, jíž žalobkyně uvádí podpůrně, tato v příloze ke svému vyjádření k námitce nepřípustnosti připojila dokument potvrzující, že tato společnost v letech 2007 a 2008 uplatnila sporný režim, zvláště pak na nabytí podílů v jedné portugalské společnosti v červnu 2003. Žalobkyně dále upřesnila, že Banco Popular Español nebyl uložen příkaz k navrácení.
- 32 V tomto ohledu žalobkyně zaprvé s odkazem na judikaturu tvrdí, že uznání, že je příjemce podpory poskytnuté na základě režimu podpor prohlášeného za protiprávní a neslučitelný osobně dotčen, nemůže být omezováno na případy, kdy mu je nařízeno vrácení této podpory. Podle ní může být povinnost navrácení judikaturou zkoumána pouze pro úplnost.
- 33 Tento argument musí být odmítnut. Podle ustálené judikatury nemůže být žaloba na neplatnost rozhodnutí Komise, jímž je zakázán režim podpor v určitém odvětví, podaná podnikem v zásadě přípustná, jestliže je tímto rozhodnutím podnik dotčen pouze z důvodu své příslušnosti k dotčenému odvětví a svého postavení potenciálního příjemce uvedeného režimu. Takové rozhodnutí je totiž ve vztahu k tomuto podniku obecně závazným opatřením, které se uplatní v objektivně vymezených situacích a které zakládá právní účinky pro určitou kategorii osob vymezených obecně a abstraktně (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. dubna 2004, Itálie v. Komise, C-298/00 P, Sb. rozh. s. I-4087, bod 37 a citovaná judikatura, a rozsudek Tribunálu ze dne 11. června 2009, Acegas v. Komise, T-309/02, Sb. rozh. s. II-1809, bod 47 a citovaná judikatura).
- 34 Je-li však žalující podnik dotčeným rozhodnutím dotčen nejen jako podnik v dotyčném odvětví, který je potenciálně příjemcem režimu podpor, ale rovněž ve svém postavení skutečného příjemce individuální podpory, která byla v rámci tohoto režimu poskytnuta a jejíž navrácení Komise nařídila, je uvedeným rozhodnutím osobně dotčen a jeho žaloba směřující proti němu je přípustná (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 19. října 2000, Itálie a Sardegna Lines v. Komise, C-15/98 a C-105/99, Recueil, s. I-8855, body 34 a 35, a rozsudek Tribunálu ze dne 10. září 2009, Banco Comercial dos Açores v. Komise, T-75/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 44).
- 35 Rozsudky citované v bodě 33 výše, stejně jako rozsudky citované žalobkyní shodně podmiňují osobní dotčení žalobce rozhodnutím prohlašujícím režim podpor za neslučitelný prokázáním postavení skutečného příjemce individuální podpory, která byla v rámci tohoto režimu poskytnuta a jejíž navrácení Komise nařídila (rozsudky Tribunálu ze dne 20. září 2007, Salvat père & fils a další v. Komise, T-136/05, Sb. rozh. s. II-4063, bod 70; ze dne 11. června 2009, ACEA v. Komise, T-297/02, Sb. rozh. s. II-1683, bod 45, a AEM v. Komise, T-301/02, Sb. rozh. s. II-1757, bod 45). Z této formulace, která klade stejný důraz na povinnost navrátit podporu jako na žalobcovo postavení skutečného příjemce, nelze dovodit, že by první ze zmíněných požadavků byl podřadného významu, nebo dokonce nadbytečný.

- 36 Kromě toho je třeba uvést, že rozsudek Tribunálu ze dne 28. listopadu 2008, *Hôtel Cipriani a další v. Komise* (T-254/00, T-270/00 a T-277/00, Sb. rozh. s. II-3269, bod 84), který žalobkyně taktéž cituje, pouze opakuje obě výše zmíněné podmínky a příkazu navrácení dokonce příkládá zvláštní důležitost s tím, že individualizace vyplývá ze zvláštního zásahu do zájmů dokonale identifikovatelných členů tohoto uzavřeného okruhu prostřednictvím příkazu k navrácení. Soudní dvůr při rozhodování o opravném prostředku proti tomuto rozhodnutí dospěl k závěru, že Tribunál měl právem za to, že žalující podniky mají aktivní legitimaci, jelikož jsou sporným rozhodnutím osobně dotčeny z důvodu zvláštního zásahu do jejich právního postavení prostřednictvím příkazu k navrácení předmětných podpor (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. června 2011, *Comitato „Venezia vuole vivere“ a další v. Komise*, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, Sb. rozh. s. I-4727, bod 51). Z toho vyplývá, že jestliže napadený akt požaduje navrácení podpor poskytnutých na základě režimu podpor, jsou tímto aktem osobně dotčeni pouze žalobci, na něž se vztahuje povinnost navrácení (usnesení Tribunálu ze dne 21. března 2012, *Ebro Foods v. Komise*, T-234/10, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 28).
- 37 Žalobkyně zadruhé tvrdí, že vyloučení transakcí provedených před 21. prosincem 2007 z rozsahu působnosti povinnosti navrácení podpor na základě zásady ochrany legitimního očekávání není konečné z důvodu žaloby podané společností *Deutsche Telekom* ve věci T-207/10 proti této části výroku napadeného rozhodnutí.
- 38 Touto argumentací žalobkyně zaměňuje podmínku přípustnosti osobního dotčení s podmínkou právního zájmu na podání žaloby. I když právní zájem na podání žaloby může být prokázán zejména díky žalobám podaným k vnitrostátnímu soudu po podání žaloby k unijnímu soudu (rozsudek Tribunálu ze dne 22. října 2008, *TV 2/Danmark a další v. Komise*, T-309/04, T-317/04, T-329/04 a T-336/04, Sb. rozh. s. II-2935, body 78 až 82), osobní dotčení fyzické nebo právnické osoby se posuzuje ke dni podání žaloby a závisí jen na napadeném rozhodnutí. Osoba dotčená osobně rozhodnutím, kterým se prohlašuje podpora za neslučitelnou se společným trhem a kterým se nařizuje její navrácení, zůstává osobně dotčenou, i když se později ukáže, že vrácení po ní nebude požadováno (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek *Comitato „Venezia vuole vivere“ a další v. Komise*, bod 56, a stanovisko generální advokátky V. Trstenjak předcházející tomuto rozsudku, Sb. rozh. s. I-4727, body 81 a 82).
- 39 Mimoto je třeba připomenout, že aby byl žalobce napadeným aktem osobně dotčen, musí prokázat, že patří k uzavřenému okruhu, tzn. skupině, která již nemůže být rozšiřována po přijetí napadeného aktu (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 26. června 1990, *Sofrimport v. Komise*, C-152/88, Sb. rozh. s. I-2477, bod 11, a výše uvedený rozsudek *Belgie a Forum 187 v. Komise*, bod 63).
- 40 Z toho plyne, že v projednávané věci případné zrušení čl. 1 odst. 2 napadeného rozhodnutí Tribunálem a následné navrácení sporných podpor společností *Banco Popular Español* neumožňuje dospět k závěru, že tato je osobně dotčena.
- 41 Z toho plyne, že projednávaná žaloba nemůže být prohlášena za přípustnou ani na základě zastupování společnosti *Banco Popular Español* žalobkyní.
- 42 Žalobkyně se na podporu tvrzení o přípustnosti své žaloby podpůrně dovolává svého vlastního zájmu vyplývajícího z její účasti na formálním vyšetřovacím řízení.
- 43 Podle ustálené judikatury, jež se rozvinula na základě žalob podaných sdruženími, zvláště na základě rozsudku Soudního dvora ze dne 2. února 1988, *Kwekerij van der Kooy a další v. Komise* (67/85, 68/85 a 70/85, Sb. rozh. s. 219), a výše uvedeného rozsudku *CIRFS a další v. Komise*, uváděných žalobkyní, může být žalobce jistě osobně dotčen z důvodu své aktivní účasti na řízení, které vedlo k přijetí napadeného aktu. Tyto věci se však týkaly zvláštních situací, ve kterých žalobce zaujímal jasné vymezené postavení vyjednaváče úzce spjaté se samotným předmětem rozhodnutí, které jej stavělo do faktické situace, jež ho odlišovala od všech ostatních osob (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. července 2009, *3F v. Komise*, C-319/07 P, Sb. rozh. s. I-5963, body 85 až 95 a citovaná judikatura).

- 44 Z rozsudku Soudního dvora ze dne 13. prosince 2005, Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (C-78/03 P, Sb. rozh. s. I-10737, bod 58) zejména vyplývá, že úloha sdružení, která nepřesahuje výkon procesních práv přiznaných zúčastněným stranám čl. 108 odst. 2 SFEU, jakož i čl. 1 písm. h) a čl. 20 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [108 SFEU] (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339), nemůže být přirovnána k úloze žalobců ve věcech, ve kterých byly vydány výše uvedené rozsudky Kwekerij van der Kooy a další v. Komise a CIRFS a další v. Komise.
- 45 Na základě rozsudků citovaných žalobkyní není možné zpochybnit tento výklad výše uvedeného rozsudku Kwekerij van der Kooy a další v. Komise. Bod 35 výše uvedeného rozsudku AAC a další v. Komise je obsažen v části rozsudku „Argumenty účastníků řízení“ a rozvíjí argument Komise zpochybňující přípustnost žaloby podané Association des amidonneries de céréales de la CEE (AAC) na základě jejího vlastního výkladu výše uvedeného rozsudku Kwekerij van der Kooy a další v. Komise. V bodě 89 výše uvedeného rozsudku Diputación Foral de Álava a další v. Komise, který žalobkyně taktéž citovala, navíc Tribunál připustil, aby navrhovatel vedlejšího účastenství odůvodnil svůj zájem na výsledku sporu svou účastí na správním řízení. Tribunál tedy rozhodoval o odlišné podmínce, než o které se jedná v projednávané věci, tedy o podmínce zájmu na výsledku sporu požadovaném čl. 40 pododst. 2 statutu Soudního dvora Evropské unie pro vedlejší účastenství v řízení.
- 46 Vzhledem k tomu, že žalobkyně v projednávané věci, stejně jako ostatní zúčastněné strany, vyjádřila své připomínky pouze v průběhu formálního vyšetřovacího řízení, nemůže být její žaloba shledána přípustnou na základě obhajoby jejích vlastních zájmů v rámci řízení, jež vedlo k vydání napadeného rozhodnutí.
- 47 S ohledem na vše výše uvedené je třeba projednávanou žalobu odmítnout jako nepřípustnou.

K nákladům řízení

- 48 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posleďně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se odmítá.**
- 2) **Asociación Española de Banca se ukládá náhrada nákladů řízení.**

V Lucemburku dne 29. března 2012.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
L. Truchot